

MIJMERINGEN VAN VIC MINDERS

GERAARDSBERGEN

Een statige hoeve pronkte te midden van weelderige weilanden en welgevulde akkers, niet ver verwijderd van een dicht bos. Op een stevige eiken bank die voor de woning stond, zat een kerel van midden in de twintig rustig naar de horizon te turen.

Ludovic Minders staarde met een vrolijke blik voor zich uit. Hetgeen hij zag stemde hem tevreden. Dit was zijn thuis, de plaats waar hij zich gelukkig voelde, ondanks de minder prettige momenten die hij al had beleefd. Ludovic, Vic voor de vrienden, nam het leven zoals het kwam. Hij had het ook niet anders geleerd. Hij had altijd op de bescherming van zijn familie kunnen rekenen. Op de eerste plaats zijn lieve en goedhartige moeder, Magda. Spijtig genoeg had zij al veel te vroeg afscheid moeten nemen van haar kroost. Gelukkig waren er nog zijn oudere tweelingbroers, Rik en Bert, zijn zus Mientje

en zijn derde broer Raf, die priester was geworden. Vic was een nakomertje.

Zijn gedachten dwaalden af naar vroeger. De kleine Ludovic werd van jongs af aan door iedereen vertroeteld. Zowel door zijn zus en broers als door de aangetrouwden. Als kleine jongen had hij zelfs af en toe niet goed geweten wie zijn echte moeder eigenlijk was: moeder Magda of Mientje zijn zus of Emelijn, de vrouw van broer Rik. Dat duurde tot Emelijn en Rik zelf hun eerstgeborene mochten verwelkomen. Ludovicje bleef echter het lieve kleine broertje, tot hij op een keer duidelijk maakte dat hij niet meer klein was, maar wel al groot. Hij herinnerde zich nog goed hoe hij thuis in de keuken op de zware eiken bank stond en naar de anderen keek terwijl hij riep: 'Ik ben geen Ludovicje meer! Ik ben Ludovic en ik ben al groot!' Amper drie jaar oud was hij toen en de emotie van het ogenblik zorgde ervoor dat zijn korte broekje nat werd en dat een straaltje pis langs zijn tengere beentjes naar beneden liep. Toch was er niemand die hem uitlachte. De enige reactie kwam van Mientje, die met een doek zijn natte been en de bank afveegde terwijl ze hem toefluisterde: 'Heel goed Ludovic, maar grote jongens pissen niet meer in hun broek.' Daar bleef het bij. Vanaf dat ogenblik was er geen sprake meer van Ludovicje.

Het was allemaal verwarrend toen hij net als zijn leeftijdsgenootjes naar school trok. Al de anderen waren kind van een vader en een moeder en ze konden de respectievelijke namen ook vlotjes meedelen. Tot hij zich op zijn beurt moest voorstellen: 'Mijn naam is

Ludovic Minders. Mijn vader heet ook Minders en mijn moeder is Magda Vanboven.’ Hij kon voluit vertellen over zijn moeder, zijn zus en zijn broers. Geen probleem. Maar zijn vader, vader Minders? Dat was en bleef de grote afwezige. Naarmate Vic opgroeide, werd ook zijn nieuwsgierigheid groter. Wie was zijn vader en waarom moest daarover zo geheimzinnig worden gedaan? En hoe kreeg hij het in hemelsnaam aan zijn klasgenoten uitgelegd dat de familienaam van zijn zus en zijn broers Deferme was en de zijne Minders? Maar moeder bleef zwijgen, ze zou het hem ooit wel eens vertellen, zo had ze beloofd. En dat was inmiddels al gebeurd. Spijtig genoeg overleed zijn lieve moeder niet lang nadien.

Jarenlang kon Vic zijn ongeduld verbergen, maar stilaan sloop een gevoel van ontevredenheid in zijn hoofd. Dat uiteindelijk leidde tot een vorm van verzet. De schoolmeester was de eerste die het opmerkte toen Vic een opstel begon met:

En

Toen

Ik opgroeide met mijn eigen dromen,
wist ik dat ik altijd voor het eerlijke zou opkomen.

Nochtans had de meester zijn leerlingen al meermaals op het hart had gedrukt dat een zin nooit of te nimmer mocht beginnen met de woorden: Ik, Toen of En! Op de vraag naar het waarom daarvan kreeg Vic geen

bevredigend antwoord. Hetgeen weerstand bij hem opriep. Waarom in hemelsnaam mochten die woorden niet aan het begin van een zin staan? En dus plaatste Vic ze toch waar ze volgens hem ook mochten staan.

De meester had er stilletjes mee gelachen toen hij de opstellen nalas. In zijn ogen mocht er af en toe wel eens buiten de lijntjes worden gekleurd. Vic kreeg zelfs geen berisping toen hij zijn opstel terugkreeg. Hij kreeg zelfs een welverdiende 8 op 10. Maar hier zou het niet bij blijven. Lomme Verspanghe, een slijmbal eerste klas en het lieverdje van mijnheer de directeur, bracht die laatste ervan op de hoogte. De meester had namelijk het opstel van Vic voorgelezen in de klas om duidelijk te maken dat ieder van hen de vrijheid had om zijn gedachten neer te schrijven. De volgende dag dook het schoolhoofd op in de klas en hij gaf Vic een flinke bolwassing. De meester, die niet tussenbeide durfde te komen, wist immers wat ook hem in dat geval te wachten zou staan. Het schoolhoofd liet zich immers door niemand de les spellen!

Of de weerstand bij Vic hiermee gebroken was? Absoluut niet! Vanaf dan begonnen zijn opstellen telkens weer met de woorden "Engelen..." of "Toendertijd..." of "Ikzelf..." Op die manier bleef hij zijn gelijk halen en kon hij zijn inmiddels favoriete woorden blijven gebruiken. Tegen de wil van mijnheer de directeur in. En de meester? Die had binnenpretjes omwille van zoveel vernuft. Neen, Ludovic Minders was geen gewone leerling, zoveel was duidelijk. Hij was zelfs een keer openlijk de confrontatie met de directeur aangegaan.

Naar zijn aanvoelen had naar school gaan enkel zin om te leren lezen, schrijven en rekenen. De rest was overbodig. De directeur was rood aangeslagen toen hij Vic dat eens hoorde vertellen en had geargumenteed dat hij nog veel te leren had en beter die domme meningen voor zichzelf kon houden. Vic had geantwoord: 'Ik zal dat eens vragen aan mijn oudere broers, Rik en Bert. Zij zijn ook naar school gegaan tot ze goed konden lezen, schrijven en rekenen en als ik me niet vergis, doen zij het toch niet zo slecht in het leven eh mijnheer de directeur?' Deze had hem met een boze blik aangekeken en hem een fikse straf gegeven: 100 maal het Weesgegroot schrijven. Tot groot plezier van Lomme Verspanghe die zich niet kon bedwingen en als enige van de klas hardop had gelachen. Hetgeen hem nadien een berisping van de meester bezorgde.

Ludovic liet het hoongelach van zijn valse klasgenoot niet over zich heengaan. Dezelfde namiddag, tijdens het dagelijkse partijtje voetbal, schopte hij zagezegd per ongeluk Verspanghe ondersteboven. Die bleef wenend liggen met een flinke wonde aan zijn been. Al de andere klasgenoten getuigden nadien dat het echt per ongeluk was gebeurd en dat Verspanghe degene was die Vic had proberen neerstampen. Zodoende bleef een straf uit en had Vic zijn gram gehaald. Maar had Verspanghe hiermee zijn lesje wel geleerd? Hij bleef hardleers en wist zich steeds gesteund door zijn beschermheer, mijnheer de directeur. Deze verkondigde meer dan eens dat Verspanghe het ver zou schoppen in het leven. Hij zou zeker een belangrijk beroep gaan uitoefenen.